

РЕШЕНИЕ

№ 7161

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **1078** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. чл. 10а, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на адв. Д. А. – пълномощник на Р. К., гражданка на Република П., [дата на раждане], притежаваша паспорт № СР4111322, издаден на 17.01.2022 г. от Република П., със срок на валидност до 16.01.2027 г., законен представител на малолетното си дете С. К., срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза „С“) от завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е немотивиран, издаден в противоречие с материално правни разпоредби, при съществено нарушение на административно производствените правила. Според процесуалният представител на жалбоподателката, оспореният отказ страда от липса на фактическа обосновааност и не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Липсата на мотиви се сочи и като нарушение на административно производствените правила, ограничило съществено ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателката, доколкото материално правните основания, на които се е позовал административния орган не били отчели факта, че заявлението е подадено от законен представител на малолетно лице. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на административен акт. Претендират се направените разноски.

Процесуалният представител на жалбоподателката не участва в съдебното заседание. Представи писмена молба, в която са изложени допълнителни аргументи в подкрепа на направеното искане в жалбата.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ „Консулската служба“ в Посолството на РБългария в И., Ислямска Република П. – гл. юрисконсулт З., е на становище, че жалбата е неоснователна. Позовава се на информацията, предоставена от Държавна агенция „Национална сигурност“ в проведената съгласувателна процедура преди издаване на оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, в контекста на релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл.168 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 29.09.2022 г. в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П. е заведено Заявление за издаване на виза ISB 22000199V за краткосрочно пребиваване на територията на РБългария в периода 24.10.2022 г. – 13.11.2022 г., депозирано от жалбоподателката, в качеството ѝ на законен представител и родител на малолетния С. К., [дата на раждане] в М., Ислямска Република П., гражданин на П.. В заявлението е посочено, че заявителят е дете и притежава обикновен паспорт № ZD4146741, издаден на 17.01.2022 г. от Национален орган по регистрация и база данни в П., със срок на валидност 16.01.2027 г. Като лице, отправило поканата за пребиваване на територията на РБългария е посочен гражданин на Великобритания - Х. З. – баща на малолетното дете, от чието име е подадено заявлението от законния му представител. Отразени са данни за валидно издаден документ за самоличност на бащата във Великобритания. Посочен е адрес в [населено място], на който се твърди, че пребивава лицето, отправило поканата, и на който при пристигане в страната ще отседнат и заявителят и законният му представител – жалбоподателката Р. К.. Към Заявлението е приложена декларация от лицето, отправило поканата – Х. З., в която е отразено, че е жител на РБългария и желае семейството му, състоящо се от жалбоподателката Р. К. и децата им Г. К. и С. К. да го посетят именно в България, като се задължава да поеме издръжката им за посочения в заявлението едномесечен период на пребиваване. Приложено е извлечение с данни за открита банкова сметка на името на лицето, отправило поканата - Х. З. и за наличността ѝ към 31.08.2022 г. Представени са и самолетни билети за двупосочно пътуване от ИР П. през Турция до България и обратно за посочените в заявлението дати – 24.10.2022 г. и 14.11.2022 г. Приложени са документ за раждане на заявителя и документ за гражданство на лицето, отправило поканата.

Въз основа на тези документи, след изпълнена процедура по съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“ административният орган е издал оспореният Отказ да издаде виза за краткосрочно пребиваване на територията на РБългария на малолетния С. К.. Посочени са правните основания предвидени в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ – недоказана достоверно цел и условия на заявеното пребиваване и установени данни, позволяващи да се прави обосновано предположение, че действителната цел на влизане на територията на РБългария е страната да се използва като транзитен пункт за миграция към трета държава. Към основанието по чл. 10, ал.

1, т. 17 от ЗЧРБ са отразени допълнителни бележки – „апликантът не е доказал по убедителен начин целта и условията на престой, а анализът на представените документи сочи, че изявленията относно тези обстоятелства са непълни и неубедителни“.

Стандартният формуляр за отказ е с дата 12.01.2023 г. и е връчен лично на жалбоподателката на датата на издаване, в качеството ѝ на законен представител на малолетното си дете – заявител.

Описаните релевантни за правния спор фактически обстоятелства не са спорни между страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения от чл.149, ал. 1 от АПК срок, след надлежното връчване на Отказа за издаване на краткосрочна виза – на 26.01.2023 г., срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо и консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредба по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 12 от 22.08.2022 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 24 от НУРИВОВР, първият секретар, завеждащ консулска служба в посолството на И. е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване виза, анулиране или отмяна на виза.

Актът е издаден от компетентен орган – първи секретар, завеждащ консулска служба в посолството на И., определен с нарочна заповед на министъра на външните работи за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва съобщава на заинтересованите лица – формулярите, посочени в Приложения № 7 и № 8, и да издава и отказва издаване на визи, включително анулирането им и отмяната на виза.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Формулярът съдържа не само правното основание, на което се е позовал

административния орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезиран вариант на съдържанието на представената официална информация от ДАНС. Мотивите към издадения Отказ се съдържат именно в информацията, представена в съгласувателната процедура и напълно съответстват на посочените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. В този аспект, неоснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката за допуснати съществени процесуални нарушения, които са рефлектирали отрицателно и съществено са ограничили правата на заявителя представляваното от законния си представител малолетно дете.

Специалните изисквания, при които се отказва издаване на виза са лимитативно посочени в императивната норма на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Едно от императивните условия, предвидени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ за отказ да бъде издадена виза е посоченото в т. 17 – когато не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В настоящия казус фактическите обстоятелства, послужили за прилагане на тази норма се съдържат в представената официална информация от ДАНС в проведената съгласувателна процедура. В адресираното до директора на Дирекция „К. отношения“ Становище рег. № М – 22850 от 17.11.2022 г. (л. 80), се съдържат данни за нееднократни неуспешни опити за осъществяване на контакт с домакина, изпратил поканата, който не само, че не е бил открит на посочения адрес на пребиваване на територията на РБългария в [населено място], но не е осъществена комуникация и на оставения мобилен телефон. Уточнено е, че не се касае за личен номер, ползван от гражданина на Кралство Великобритания, а за мобилен номер на адвокат, който е известен с осъществявана посредническа дейност по снабдяване с документи на граждани на трети страни, кандидатстващи за визи. Информацията е допълнена с обобщени данни за регистриран засилен миграционен интерес от граждани на П., получили статут на продължително пребиваване в страни от З. Европа (идентичен със статута на лицето, отправило поканата), които отправят покани за частни посещения на свои близки и роднини, с цел последващо придобиване на законно основание за пребиваването им на територията на държави – членки на ЕС и други страни от З. Европа. Въз основа на този анализ, е изразено становище, че отправената и в конкретния казус покана към членовете на семейството на Х. З. за посещение в РБългария е с цел държавата да се ползва като транзитен пункт към други страни от З. Европа.

Издаването на благоприятен за жалбоподателката акт е било обусловено от кумулативното наличие на установяване на легалната цел на планирания престой на територията на РБългария и условията, при които ще бъде реализирано това намерение.

Основанията, визирани в хипотезите на т. 17 и т. 22 на ал. 1, чл. 10 от ЗЧРБ, макар и самостоятелни взаимно се допълват, доколкото и в т. 22 е предвидено наличие на данни за използване на страната като транзитен пункт за миграция в трета държава. Фактическото преследване на подобна цел предполага недостоверност на заявеното намерение в представените към заявлението за издаване на виза документи, каквото е констатирано и от административния орган, издал оспорения Отказ.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални

информационни фондове, Шенгенската информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. От приложеното писмо, с което е изпратена информацията от ДАНС се установява, че консулското длъжностно лице е изпратило информация за подаденото заявление от жалбоподателката.

Изложеното в представената официална информация от ДАНС поражда основателни съмнения относно достоверността и надеждността на изявленията на заявителя, поради което основателно същите са послужили за прилагане на хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Въпреки, че не е предвидено ограничение за отправяне на покана от лице, което дори не пребивава постоянно на територията на РБългария, задължително е представянето на достоверна информация относно поетият ангажимент към поканеното лице за осигуряване на неговото пребиваване при гостуването, още повече при конкретиката на настоящия казус – отправена покана към 3 лица – членове на семейството.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължат разноски, а на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, с оглед своевременно направеното искане.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ депозирания жалба от пълномощника на Р. К., гражданка на Република П., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № СР4111322, издаден на 17.01.2022 г. от Република П., със срок на валидност до 16.01.2027 г., в качеството ѝ на законен представител на малолетното си дете С. К., срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза „С“), издаден на 12.01.2023 г. от завеждащ консулската служба в посолството на Република България в И., Ислямска Република П..

ОСЪЖДА Р. К., гражданка на Република П., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № СР4111322, издаден на 17.01.2022 г. от Република П., със срок на валидност до 16.01.2027 г. да заплати, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, в полза на Министерство на външните работи на Република България сумата от 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на ответника.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: